

[Hans Kjør.]

pligtelser til forrentning og afdrag, som i højere grad burde indskærpe regeringen pligten til at tage fat på at genskabe den økonomiske balance.

Jeg er enig med økonomi- og budgetministeren i, at der naturligvis vil være en vældig forskel på de problemstillinger, vi kommer ud for, efter som vi tilsluttes De europæiske Fællesskaber eller ikke. Men jeg mener, at selv om vi får denne valutaforbedring eller forbedring i vores handelsbalance, kan vi ikke regne med, at vores problemer kan løses ved tilslutningen alene. Vi har en vældig forpligtelse til at få orden i økonomien, og jeg tror ikke, at den erkendelse, der ligger i regeringens indstilling om besparelser på de kommende budgetter, er tilstrækkelig.

Hr. Lysholt Hansen har givet klart udtryk for, at han, jeg går ud fra på partiets vegne, er indstillet på, at der skal ske en stramning i andet halvår. Vi har ikke fået noget at vide om, hvordan denne stramning skal ske, ud over at økonomi- og budgetministeren har givet tilsagn om, at hvis de besparelser, man nu finder, kan føres over, vil der være virkninger. Men det er unægteligt, synes jeg, en svag målsætning at have: hvis man finder besparelser på det langsigtede, der kan føres over, vil man gøre det. Man må dog erkende nødvendigheden af, at der allerede sker noget i det finansår, hvis budget vi nu om lidt skal tage stilling til. Jeg synes nok, der kunne tiltrænges et noget klarere tilsagn fra regeringens side i hvert fald på det punkt, for ellers bliver det uundgåeligt med disse ubehagelige skatte- og/eller afgiftsforhøjelser, som vi ikke kan få nogen oplysninger om regeringens stilling til.

Jeg synes derfor, at regeringen og regeringspartierne — eller-partiet, det var en fortalelse! — kunne demonstrere sin indstilling ved at stemme for de ændringsforslag, vi har stillet om at nedsætte reservebeløbene. Det må immervæk være nemmere for folk at forstå den gode vilje, hvis man undlader at blive ved med at sætte udgifterne op, førend man går med til at sætte udgifterne ned.

Henry Christensen: I økonomiministerens korte og stilfærdige svar var der måske sær-

lig grund til at hæfte sig ved, at økonomiministeren vælger det absolut mest optimistiske skøn, der foreligger, at bygge sin fremtidige økonomiske politik på, samtidig med at vi måske allerede er inde i en udvikling, hvor jeg synes erfaringerne om, med hvor stor sikkerhed vi f. eks. kan bedømme den finanspolitiske udvikling, burde mane til større forsigtighed. De udsving, som vores økonomiske sekretariat trods den bedste vilje fremviser i bedømmelsen af f. eks. stramninger eller lempelser i finanspolitikken, er jo så store, at jeg tror, en ansvarlig økonomiminister i denne situation burde være nok så forbeholden. Jeg vil derfor henvende mig til økonomiministeren at overveje, om han i virkeligheden ikke har grund til at frygte, at lempelsen i hans finanspolitik er større, end han i dag går ud fra, og at han giver folketingsret et meget optimistisk grundlag at foretage de kommende overvejelser på.

Derimod noterer jeg mig naturligvis med stor glæde, at statsministeren med al mulig forargelse — og den kan statsministeren jo lægge for dagen, når galt skal være — spurgte, hvem der dog overhovedet interesserede sig for eller spekulerede på skatteforhøjelser. Det var et klart svar, selv om det var givet i en lidt underlig form. Spørgsmålet er, hvorvidt man kan stå ved det svar. Jeg håber, man kan.

Til gengæld er besparelæssituationen nu den, at regeringen må have bundet sig til det, som er en normal regeringsopgave: hvis den anser det for nødvendigt, at der sker begrænsninger i de offentlige udgifter, så er det regeringen, der sidder med apparatet, som må være den part, der forelægger os grundlaget for og forslaget om besparelserne. Det var sådan, den foregående regering bar sig ad. Den skabte resultater på dette grundlag. Det var sådan, vi opfordrede den nuværende regering til at bære sig ad. Det afviste den, og så fik den lov at gøre det forsøg, der har givet anledning til så mange bemærkninger her i dag. Nu er vi i en parlamentarisk mere forstandig situation.

Der er én ting, der skinner ind over denne del af debatten, og det er hr. Morten Langes bemærkninger om, at efter de hidtidige erfaringer må der nu samarbejde af en helt anden art til i besparelsspolitikken. Det må ske ved et politisk samarbejde mellem visse